

Hódmezővásárhely, 1892. február 16. – London, 1959. augusztus 26.

Apja kereskedő volt. Szülővárosa református főgimnáziumban érettségizett, majd a fővárosban beiratkozott a Királyi Magyar Tudományegyetem Jog- és Államtudományi Karára. Az egyetem befejezésekor, 1914 augusztusában egyenruhát öltött, a 46. szegedi gyalogezreddel a frontra vezényelték. Először az orosz hadszíntéren, a galíciai harcokban vett részt, majd az olasz fronton teljesített szolgálatot. Részt vett az isonzói és a piavei ütközetekben, személyes bátorságáért több katonai kitüntetést kapott. 1919-ben részt vett a karhatalmi alakulatok felállításában. Csatlakozott a Frontharcosok Nemzeti Szövetségéhez, az országos nagytanács tagja, a XII. frontharcos főcsoport tiszteletbeli elnöke. 1919 augusztusa után letette az egységes bírói és ügyvédi szakvizsgát. Eleinte társas irodában dolgozott, majd önállósította magát, saját praxisba kezdett. Hamarosan a szakmai közélet aktív szereplője. 1927-től az Ügyvédek Reformszövetsége helyettes elnöke, a következő évtől az Ügyvédi Kör választmányi tagja, majd 1931-től az Országos Ügyvédszövetség társelnöke. 1928-tól az Ügyvédek Reformszövetsége vitaülései című kiadványsorozat szerkesztője. 1927-től Hódmezővásárhely tiszteletbeli ügyésze volt. A szakmai közéleten túl a politikába is bekapcsolódott. 1920-ban tagja lett az egyetemi professzora nevét viselő Vámbéry-körnek, majd belépett a polgári liberális eszméket valló Vázsonyi Vilmos vezette Nemzet Demokrata Pártba, részt vett a fővárosi szervezet életében. 1943-ban csatlakozott az antifasiszta ellenállási mozgalomhoz. A Szent-Györgyi Albert-féle illegális szervezet „Tizenegyek” elnevezésű csoportjához tartozott, akik egy, a kiugrás előkészítésére szerveződő radikális polgári párt megalapításán fáradoztak. 1944-ben, Vázsonyi Vilmos letartóztatása után ő képviselte pártját az ellenállási szervezetek együttműködését célzó tárgyalásokon. 1944. novemberben hazaárulással vádolva a nyilasok fogták el, 1945. februárban a német csapatok tartóztatták le. A visszavonuló németek fogságából a szovjet katonák a nyugati határszélen szabadították ki. 1945 tavaszán, Budapestre visszatérve a Polgári Demokrata Párt egyik vezetőjeként megbízták az országos szervezés irányításával, egyben II. kerületi elnök lett. 1945-1948 között a kerületi nemzeti bizottság elnökhelyettese. Emellett ellátta a kerületi református egyházközség gondnoki teendőit is. Az 1945. novemberi nemzetgyűlési választásokon a PDP Zala vármegyei listáján indult, de nem került be a törvényhozásba. A következő választáson, 1947. augusztus 31-én, több helyen volt listavezető, mandátumát a Somogy megyei választókerületben szerezte. Parlamenti megbízatása alatt huszonkét alkalommal interpellált vagy terjesztett be önálló képviselői törvényjavaslatot. A párton belüli politikai nézeteltérések miatt hamarosan elhagyta a PDP-t, a pártból való távozását 1947. október 28-án jelentették be a parlamentben. De pártonkívüliként is felszólalásra jelentkezett a költségvetési vitákban, ellenezte a közigazgatási bíróság megszüntetését, valamint a rendeleti kormányzás hatályának újabb és újabb meghosszabbítását. 1948. november 18-án a parlamentben helyet foglaló hetvenkét párton kívüli képviselőből álló csoport szóvivőjévé választották. Több jelentős politikai perben vállalt feladatot. Előbb Hóman Bálint védője, majd Kelemen Gyula szociáldemokrata politikus védelmét látta el. Mindszenty József védelmére is ő készült fel, de felkérését a kommunista hatalom megakadályozta. Utolsó védelem a Matheovits-perben vád alá helyezett Gróh József, a Keresztény Női Tábor mandátumától megfosztott országgyűlési képviselője volt. 1949.

október 1-jén feleségével együtt Ausztriába menekült. Több hónapig a klagenfurti menekülttáborban éltek, majd 1950-ben Londonba utaztak, ahol politikai menedékjogot kaptak. Hazájából való kényszerű távozása után bekapcsolódott az emigráció munkájába, 1950 áprilisától a Magyar Nemzeti Bizottság, 1956 után a Magyar Bizottság tagja, 1950 végén a Liberális Internacionáléba tömörült Száműzött Liberálisok Bizottsága magyar tagozta vezetőjévé választották. 1952. januárban az emigrációban megalakult Demokratikus Magyar Pártok Szövetségében a Polgári Demokrata Párt képviselője, a szervezet intézőbizottsági tagja. Rövid ideig a BBC magyar szekciója munkatársa, a Szabad Európa Rádióban négy alkalommal olvasta fel írását. Szerepet vállalt a Nemzetközi Jogászbizottságban, az 1955. évi, athéni kongresszuson a koncepció per áldozatául esett korábbi szociáldemokrata államtitkár, Kelemen Gyula ügyét ismertette. A brit fővárosban élő magyarok a Fészek Magyar Liberális Klub elnökének is megválasztották. 1957-ben megkapta a brit állampolgárságot.